

LITERA

We know
books

Alex

Maia

LasseMajas Detektivbyrå: Guldmysteriet
Martin Widmark

Copyright text © 2006 Martin Widmark
Copyright ilustrații © 2006 Helena Willis

Ediție publicată pentru prima dată de Bonnier Carlsen Bokförlag,
Stockholm, Suedia

Traducere publicată în limba română prin înțelegere cu Bonnier Rights,
Stockholm, Suedia

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Misterul lingourilor de aur
Martin Widmark

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ioana Teodora Cozmin

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Delia Zahareanu
Corectură: Ana Ion

Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WIDMARK, MARTIN

Misterul lingourilor de aur / Martin Widmark;
trad.: Ioana Teodora Cozmin – București: Litera, 2024

ISBN 978-630-319-887-3

I. Widmark, Martin
II. Cozmin, Ioana Teodora (trad.)

821.111

Maia & Alex
detectivi de succes

Misterul Lingourilor de aur

Martin widmark

Helena willis

Traducere din limba engleză
Ioana Teodora Cozmin

LITERA
București

PREAMBUL

Biroul detectivilor

— Am o presimțire că în curând o să se întâmple ceva superpalpitan, zise Alex cu ochi strălucitori.

— Îhâmmmm, mormăi Maia, absorbită, ca de obicei, de o carte.

Cei doi prieteni își organizaseră un mic birou la subsolul casei în care locuia Maia. Fiecare stătea în câte un fotoliu vechi în dreptul unei mese pe care zăceau teancuri de cărți. Pe pereți, în corpurile de bibliotecă, erau alte cărți – volume groase cu povestirile polițiste scrise de tatăl Maiei. Celor doi copii le plăcea să vină aici să citească. Pe timpul vacanței voiau să afle cât mai multe despre cum acționează hoții și polițiștii care încearcă să-i prindă.

De fapt, Alex și Maia nu erau doar prieteni, ci și parteneri. Înființaseră împreună o agenție de detectivi particulari, pe care o botezaseră simplu Maia & Alex.

Un detectiv particular este un fel de polițist, dar nu în uniformă, ci în haine obișnuite. Detectivii conduc și ei anchete, urmăresc suspecti, fac fotografiile și se uită pe furiș prin binoclu. La sfârșit, un bun detectiv rezolvă cazul și îl prinde pe infractor.

— Cât aș vrea să avem și noi un caz palpitant! zise Maia cu un oftat.

— Poate hoții sunt și ei în vacanță, observă Alex.

Maia deschise un dulăpior și aruncă o privire înăuntru, ca să fie sigură că totul e pus în ordine. Aici se afla echipamentul de care tinerii detectivi aveau nevoie în munca lor:

- un aparat foto cu bliț, pentru a face fotografiile pe întuneric

- un binoclu, cu care puteau spiona de la depărtare
- o lupă, ca să examineze eventuale amprente
- o oglinjoară, ca să poată privi după colț
- câteva nasuri false și peruci, pentru deghizare
- câteva lanterne, foarte utile pe întuneric
- un seif, în care țineau banii câștigați.

Dar seiful lor era gol, pentru că de multă vreme nu se mai întâmplase nimic palpitant. Dacă s-ar fi întâmplat însă, Alex și Maia erau pregătiți: puseseră afișe peste tot în oraș, pe aproape toți stâlpii de iluminat și pe uși, cu următorul anunț:

*Agenția de detectivi particulari
Maia & Alex acceptă misiuni interesante
și periculoase. Recuperăm portofele
pierdute și pisici dispărute. Prețuri mici,
toate taxele incluse.*

250 de kilograme de aur curat

Era o după-amiază frumoasă și caldă de iulie. Alex, Maia și comisarul-șef stăteau pe chei și urmăreau cu privirea cum o ladă de lemn e scoasă dintr-o navă mare care acostase în port.

— Iată aurul, declară mulțumit șeful poliției. 250 de kilograme de aur curat!

— Mă întreb cât o valora, spuse Alex.

— Știu și eu? zise comisarul-șef, împingându-și cascheta pe creștetul capului. Probabil că vreo zece sau douăsprezece milioane de coroane.

— Uau! făcu Alex, impresionat.

— Dar ce caută tot aurul ăsta la noi, în Arcadia? întrebă Maia.

— N-o să rămână aici, explică șeful poliției. Mâine o să fie încărcat într-un tren și dus la o bancă mare. Dar în noaptea asta, noi suntem responsabili pentru el.

— Și unde o să fie ținut? întrebă Alex.

— În cel mai sigur loc din Arcadia, răspunse comisarul-șef. Seiful de la bancă.

Lada fu depusă în remorca unui camion, alături de o altă ladă similară.

O femeie cu păr brunet, în uniformă, veni la șeful poliției. Îl salută militărește, iar polițistul îi răspunse tot așa.

— Maria Gonzales de la Cruz, se prezentă femeia surâzând. Lucrez la bancă, sunt șefa pazei.

— Randolph Larsson, răspunse comisarul-șef. Încântat. Sunteți nouă? Nu v-am mai văzut.

— Ocup acest post de trei săptămâni, preciză cu un zâmbet responsabilă cu paza și continuă: Am nevoie de semnătura dumneavoastră aici.

Îi întinse un document.

— Despre ce document e vorba? se interesă Maia curioasă.

Se ridică în vârful picioarelor ca să vadă ce semnează șeful poliției. „Aur: 250 kg”, reuși să citească. Dar degetul mare al femeii o împiedică să descifreze și restul.

— Un aviz de însoțire, explică Maria Gonzales de la Cruz și îi aruncă Maiei un zâmbet.

— E un act justificativ care atestă că aurul a ajuns cu bine la noi, explică șeful poliției și își depuse semnătura în partea de jos a hârtiei.

Șefa pazei înmână o copie de culoare galbenă comisarului-șef, care o băgă în buzunarul uniformei.

— Perfect, acum putem să ne ducem la bancă, spuse Maria Gonzales de la Cruz și urcă în camion.

— Hai, copii, spuse șeful poliției și sări pe bicicleta lui. Urmați-mă până la bancă!

Când Alex, Maia și comisarul-șef ajunseră la destinație, șefa pazei dusese deja în bancă prima ladă și acum se ocupa de a doua. Lângă ea, un bărbat chel în costum cenușiu o privea foarte îngrijorat.

— Ai grijă, Maria, să nu se răstoarne!

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă șeful poliției.

Bărbatul în costum cenușiu îl privi cu un aer surprins. Alex și Maia observară că părea teribil de nervos, dar nici nu e de mirare: aurul din acele lăzi era foarte prețios.

— Mulțumesc, sunteți amabil, dar mă descurc și singură, răspunse Maria respirând greu și dispăru în bancă.

Maia își sprijini bicicleta de fațada clădirii și se uită pe geam. O văzu pe șefa pazei cum depozitează lada într-un seif uriaș. Maia se uită la ceas. Arăta ora 17.50.

Apoi o văzu pe Maria Gonzales cum trage ușa grea a seifului după ea.